

Σταθμός: Ροδύνας

Η ομάδα φτάνει στον χώρο. Τους ζητάμε να περιηγηθούν στον χώρο για 1-2'. Μετά τους χωρίζουμε σε 2 ομάδες (αν είναι μέχρι 10 άτομα, σε 3 ομάδες αν είναι περισσότεροι). Μοιράζουμε σε κάθε ομάδα δύο από τα παρακάτω κείμενα και τους ζητάμε να τα διαβάσουν στην ομάδα και να συζητήσουν μεταξύ τους την αίσθηση που τους προξένησε ο χώρος και την αίσθηση που τους προξενούν τα κείμενα. Ποιες νομίζουν ότι θα μπορούσαν να είναι οι χρήσεις του χώρου και από ποιούς; Τους ζητάμε να αναπαραστήσουν ως ομάδα την αίσθηση και κάποια χρήση του χώρου είτε με μια παγωμένη ζωγραφιά είτε με ένα μονόλεπτο δράμα.

Αν «η συντομία είναι η πρώτη χάρη του ύφους», την έχεις.
Η συστολή είναι μια αρετή καθώς κι η μετριοφροσύνη.
Δεν εκτιμούμε στο ύφος ένα οποιοδήποτε απόχτημα που χρησιμεύει για διακόσμηση,
ή τη συμπτωματική ποιότητα που συμπαρακολουθεί μια φράση ωραία ειπωμένη,
αλλά την κρυμμένη αρχή:
στην απουσία ποδαριών, «μια μέθοδο συμπερασμάτων»
και «των αρχών τη γνώση»,
στο αλλόκοτο φαινόμενο των ινιακών κεράτων σου.

Το σαλιγκάρι,
Marianne Moore, **σε μετάφραση του Γ. Σεφέρη**

Είναι κόκκινο σαν αίμα σαν ανοίγει το πρωί,
και δροσούλα δεν τ' αγγίζει από φόβο μην καεί,
ανοιχτό το μεσημέρι σαν κοράλλι, σαν παιδί,
μες στα τζάμια, μαγεμένος, σκύβει ο ήλιος να το δει,
άσπρο γίνεται, κι είν' άσπρο, κοχυλάκι του γιαλού,
σαν λιποθυμεί η μέρα στις βιολέτες του νερού.
Κι όταν πια σημάνει η νύχτα, τη φλογέρα τη γλυκιά,
και τ' αστέρια αλλάζουν δύση στ' ουρανού την απλωσιά,
πριν τελειώσει το τραγούδι κι ο αγέρας κοιμηθεί,
μέσα στο βαθύ σκοτάδι σιγανά θα μαραθεί.

Τριαντάφυλλο,
Federico Garcia Lorca & **Αλέξης Σολωμός**

«Πήγαινε να δεις τα τριαντάφυλλα», είπε η αλεπού...
Ο μικρός πρίγκιπας έφυγε να δει ακόμη μια φορά τα τριαντάφυλλα. «Δε μοιάζετε καθόλου με το δικό μου τριαντάφυλλο», είπε... «Είστε όμορφα, αλλά κενά... Αν κάποιος τυχαίος περαστικός έβλεπε το τριαντάφυλλό μου, θα νόμιζε ότι σας μοιάζει. Εκείνο όμως είναι πολύ πιο σημαντικό από όλα σας, γιατί είναι το τριαντάφυλλο που έχω εγώ ποτίσει. Γιατί είναι το λουλούδι που προστάτεψα. Γιατί έχω σκοτώσει τα σκουλήκια του, γιατί είναι το τριαντάφυλλο που έχω ακούσει να παραπονιέται, να καμαρώνει ή να σιωπά. Γιατί είναι το τριαντάφυλλό μου το καλύτερο απ' όλα.

«Βλέπεις μόνο με την καρδιά» είπε η αλεπού...

Ο Μικρός Πρίγκιπας,
Antoine de Saint-Exupery

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα
είδα το βράδυ αυτό.
Κάποια χρυσή, λεπτότατη
στους δρόμους ευωδιά.
Και στην καρδιά
αιφνίδια καλοσύνη.
Στα χέρια το παλτό,
στ' ανεστραμμένο πρόσωπο η σελήνη.
Ηλεκτρισμένη από φιλήματα
θα 'λεγες την ατμόσφαιρα.
Η σκέψις, τα ποιήματα,
βάρος περιττό.
Έχω κάτι σπασμένα φτερά.
Δεν ξέρω καν γιατί μας ήρθε
το καλοκαίρι αυτό.
Για ποιον ανέλπιστη χαρά,
για ποιες αγάπες
για ποιο ταξίδι ονειρευτό.
Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα,
Κώστας Καρυωτάκης

Το αηδόνι και το τριαντάφυλλο,
ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

«Είπε ότι θα χόρευε μαζί μου αν της έφερνα κόκκινα τριαντάφυλλα,» φώναξε ο νεαρός Φοιτητής, «άλλα σ' όλο τον κήπο μου δεν υπάρχει ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.» από την φωλιά της στη βελανιδιά η Αηδόνα τον άκουσε, και κοίταξε έξω μέσα από τα φύλλα, και απόρησε.

«Ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο σ' όλο τον κήπο μου!» αυτός φώναξε, και τα όμορφα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Αχ, από τι μικρά πράγματα εξαρτάται η ευτυχία! Έχω διαβάσει όλα όσα οι σοφοί έχουν γράψει, και όλα τα μυστικά τής φιλοσοφίας είναι κτήμα μου, κι όμως για να θέλω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο έχει γίνει η ζωή μου δυστυχημένη.

«Επιτέλους να ένας πραγματικά ερωτευμένος,» είπε η Αηδόνα. «Νύχτες ολόκληρες κι' αν έχω τραγουδήσει για αυτόν, αν και δεν τον ήξερα: νύχτες ολόκληρες έχω διηγηθεί την ιστορία του στ' αστερία, και τώρα τον αντικρίζω.

Τα μαλλιά του είναι σκούρα σαν τον ανθό του υάκινθου, και τα χείλη του κόκκινα σαν το τριαντάφυλλο του πόθου του αλλά το πάθος έχει κάνει το πρόσωπό του σαν ωχρό ελεφαντόδοντο, και η θλίψη έχει βάλει την σφραγίδα της πάνω στο μέτωπό του.»

«Ο Πρίγκιπας κάνει ένα χορό αύριο το βράδυ,» μουρμούρισε ο νεαρός φοιτητής, «και η αγάπη μου θα είναι καλεσμένη. Αν της φέρω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο θα χορέψει μαζί μου μέχρι την αυγή.

Αν της φέρω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο θα την κρατήσω στα χέρια μου, και θα γείρει το κεφάλι της πάνω στον ώμο μου, και το χέρι της θα είναι πιασμένο στο δικό μου.

Μα δεν υπάρχει ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο στον κήπο μου, κι έτσι θα κάθομαι μόνος, και εκείνη θα με προσπεράσει. Δεν θα μου δώσει καμία σημασία, και η καρδιά μου θα σπάσει.»

«Αυτός όντως είναι ο αληθινά ερωτευμένος,» είπε η Αηδόνα. «Για ότι εγώ τραγουδάω, εκείνος υποφέρει -ότι για μένα είναι χαρά, για εκείνον είναι πόνος.

Σίγουρα ο Έρωτας είναι ένα υπέροχο πράγμα. Είναι πιο πολύτιμος από σμαράγδια, και πιο ακριβός από φίνες οπαλίνες.

Τα μαργαριτάρια και τα πετράδια δεν μπορούν να τον αγοράσουν, ούτε και πουλιέται στην αγορά. Δεν μπορεί να αγοραστεί από τούςπραματευτάδες, ούτε μπορεί να μετρηθεί στη ζυγαριά για χρυσάφι.»

«Οι μουσικοί θα κάθονται στον εξώστη τους,» είπε ο νεαρός Φοιτητής, «και θα παίζουν τα έγχορδα όργανα τους, και η αγάπη μου θα χορεύει στους ήχους της άρπας και του βιολιού.

Θα χορεύει τόσο ανάλαφρα που τα πόδια της δεν θα αγγίζουν το δάπεδο, και οι αυλικοί με τις χαρούμενες ενδυμασίες τους θα συνωστίζονται γύρω της.

Αλλά με μένα δεν θα χορέψει, γιατί δεν έχω κόκκινο τριαντάφυλλο να της προσφέρω,» και σωριάστηκε κάτω στο γρασίδι, και έχωσε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, και έκλαψε.

«Γιατί κλαίει;» ρώτησε μία μικρή Πράσινη Σαύρα, καθώς τον προσπερνούσε με την ουρά της στο αέρα.

«Γιατί, στ' αλήθεια;» είπε μία Πεταλούδα, που πετάριζε ολόγυρα κυνηγώντας μία ηλιαχτίδα.

«Γιατί, στ' αλήθεια;» ψιθύρισε μία Μαργαρίτα στο γείτονά της, με απαλή, χαμηλή φωνή. «Κλαίει για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» είπε η Αηδόνα.

«Για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο;» φώναξαν, «μα πόσο γελοίο!» και η μικρή Σαύρα, που ήταν κάπως κυνική, γέλασε απερίφραστα.

Όμως η Αηδόνα κατάλαβε το μυστικό της θλίψης του φοιτητή, και κάθισε σιωπηλή στη βελανιδιά, και σκέφτηκε σχετικά με το μυστήριο του Έρωτα.

* * *

Ξαφνικά άπλωσε τα καστανά φτερά της για πτήση, και υψώθηκε στον αέρα. Πέρασε μέσα από το δασύλλιο σα σκιά, και σα σκιά διέσχισε τον κήπο.

Στο μέσο του μικρού λιβαδιού στεκόταν μία όμορφη Τριανταφυλλιά, και όταν την είδε πέταξε προς το μέρος της, και κάθισε πάνω σε ένα κλαδάκι. «Δώσε μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» φώναξε, «και θα σου τραγουδήσω το πιο γλυκό μου τραγούδι.»

Αλλά το Δένδρο κούνησε το κεφάλι του. «Τα τριαντάφυλλά μου είναι άσπρα,» απάντησε, «τόσο άσπρα όσο ο αφρός της θάλασσας, και πιο άσπρα από το χιόνι πάνω στα βουνά. Αλλά πήγαινε στον αδελφό μου που φυτρώνει γύρω από το παλιό ηλιακό ρολόι, και ίσως θα σου δώσει αυτό που ζητάς.»

Έτσι η Αηδόνα πέταξε στην Τριανταφυλλιά που φύτρωνε γύρω από το παλιό ηλιακό ρολόι. «Δώσε μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» φώναξε, «και θα σου τραγουδήσω το πιο γλυκό μου τραγούδι.»

Αλλά το Δένδρο κούνησε το κεφάλι του. «Τα τριαντάφυλλά μου είναι κίτρινα,» απάντησε «τόσο κίτρινα όσο τα μαλλιά της γοργόνας που κάθεται πάνω σε έναν κεχριμπαρένιο θρόνο, και πιο κίτρινα από τον ασφόνδελο που ανθίζει στο λιβάδι πριν ο θεριστής έρθει με το δρεπάνι του.

Αλλά πήγαινε στον αδελφό μου που φυτρώνει κάτω από το παράθυρο του Φοιτητή, και ίσως θα σου δώσει αυτό που ζητάς.»

Έτσι η Αηδόνα πέταξε στην Τριανταφυλλιά που φύτρωνε κάτω από το παράθυρο του Φοιτητή. «Δώσε μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» φώναξε, «και θα σου τραγουδήσω το πιο γλυκό μου τραγούδι.»

Αλλά το Δένδρο κούνησε το κεφάλι του. «Τα τριαντάφυλλά μου είναι κόκκινα,» απάντησε, «τόσο κόκκινα όσο τα πόδια του περιστεριού, και πιο κόκκινα από τις μεγάλες βεντάλιες του κοραλλιού που κυματίζουν και κυματίζουν στα σπήλαια του ωκεανού.

Αλλά ο χειμώνας έχει παγώσει τις φλέβες μου, και η παγωνιά έχει κάψει τα μπουμπούκια μου, και η θύελλα έχει σπάσει τα κλαριά μου, και δεν θα έχω καθόλου τριαντάφυλλα αυτό το χρόνο.»

«Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο είναι το μόνο που θέλω,» φώναξε η Αηδόνα, «μόνο ένα κόκκινο τριαντάφυλλο! Δεν υπάρχει κανένας τρόπος με τον οποίο να μπορέσω να το αποκτήσω;»

«Υπάρχει ένας τρόπος,» απάντησε το Δένδρο, «αλλά είναι τόσο τρομερός που δεν τολμώ να σου τον πω.» «Πες τον μου,» είπε η Αηδόνα, «Δεν φοβάμαι.»

«Αν θέλεις ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» είπε το Δένδρο, «πρέπει να το δημιουργήσεις από τη μουσική στο φως του φεγγαριού, και να το βάψεις με το αίμα της ίδιας σου της καρδιάς. Πρέπει να μού τραγουδήσεις με το στήθος σου πάνω σε ένα αγκάθι.

Όλο το βράδυ πρέπει να μου τραγουδήσεις, και το αγκάθι πρέπει να τρυπήσει την καρδιά σου, και το αίμα της ζωής σου πρέπει να τρέξει μέσα στις φλέβες μου, και να γίνει δικό μου.»

«Ο Θάνατος είναι μεγάλο τίμημα να πληρώσει (κάποιος) για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» φώναξε η Αηδόνα, «και η Ζωή είναι πολύ ακριβή για όλους. Είναι ευχάριστο να κάθεται στο πράσινο δάσος, και να παρακολουθείς τον Ήλιο στο άρμα του από χρυσό, και τη Σελήνη στο άρμα της από μαργαριτάρια. Γλυκό είναι το άρωμα του κράταιγου, και γλυκοί είναι οι άγριοι υάκινθοι που κρύβονται στην κοιλάδα, και η ερείκη που ανθίζει στο λόφο. Ωστόσο ο έρωτας είναι καλύτερος από την Ζωή, και τι είναι η καρδιά ενός πουλιού συγκρινόμενη με την καρδιά ενός ανθρώπου;»

Έτσι άπλωσε τα καστανά φτερά της για πτήση, και υψώθηκε στον αέρα. Πέρασε πάνω από τον κήπο σα σκιά, και σα σκιά διέσχισε το δασύλλιο.

Ο νεαρός Φοιτητής ακόμα κείτονταν στο γρασίδι, όπου τον είχε αφήσει, και τα δάκρυα δεν είχαν ακόμη στεγνώσει στα όμορφα μάτια του.

«Να είσαι ευτυχισμένος,» φώναξε η Αηδόνα, «να είσαι ευτυχισμένος, θα το έχεις το κόκκινό σου τριαντάφυλλο. Θα το φτιάξω από μουσική στο φεγγαρόφωτο, και θα το βάψω με της ίδιας της καρδιάς μου το αίμα.

Το μόνο που ζητώ από σένα σ' αντάλλαγμα είναι να είσαι ένας αληθινός εραστής, γιατί ο Έρωτας είναι σοφότερος από την Φιλοσοφία, αν και είναι σοφή, και δυνατότερος από την Ισχύ, αν και είναι ισχυρή. Στο χρώμα της φωτιάς είναι τα φτερά του, και βαμμένο σαν φλόγα είναι το σώμα του. Τα χείλη του είναι

γλυκά σαν μέλι, και η ανάσα του είναι (μεθυστική) σαν λιβάνι.»

Ο Φοιτητής ύψωσε το βλέμμα του από το γρασίδι, και αφουγκράστηκε, Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έλεγε η Αηδόνα, γιατί ήξερε μόνο τα πράγματα που είναι γραμμένα σε βιβλία.

Αλλά η Βελανιδιά κατάλαβε, και ένοιωσε θλίψη, γιατί πολύ συμπαθούσε τη μικρή Αηδόνα που είχε φτιάξει τη φωλιά της μες τα κλαδιά της. «Τραγούδησε μου ένα τελευταίο τραγούδι,» ψιθύρισε, «Θα νοιώσω πολύ μοναχικά όταν θα έχεις φύγει.»

Έτσι η Αηδόνα τραγούδησε στη Βελανιδιά, και η φωνή της ήταν σαν νερό που κελάριζε από ασημένια κανάτα. Όταν είχε τελειώσει το τραγούδι της ο Φοιτητής σηκώθηκε, και έβγαλε ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι από την τσέπη του.

«Έχει μορφή,» είπε στον εαυτό του, καθώς απομακρύνθηκε μέσα στο δασύλλιο –«αυτό δεν μπορεί κανείς να της το αρνηθεί, αλλά έχει αισθήματα; Φοβάμαι πως όχι. Στην πραγματικότητα, είναι σαν τους περισσότερους καλλιτέχνες, είναι μόνο ύφος, χωρίς καμία ειλικρίνεια.

Δεν θα θυσιάζε τον εαυτό της για τους άλλους. Σκέφτεται μοναχά για τη μουσική, και όλοι ξέρουν ότι οι τέχνες είναι εγωιστικές. Όμως, πρέπει να παραδεχτούμε ότι έχει κάποιες όμορφες νότες στη φωνή της. Τι κρίμα είναι που δεν σημαίνουν τίποτε, ή δεν έχουν κανένα πρακτικό όφελος.»

Και πήγε στο δωμάτιό του, και ξάπλωσε στο μικρό του ξυλοκρέβατο, και άρχισε να σκέφτεται την αγάπη του, και, μετά από κάποια ώρα, αποκοιμήθηκε.

* * *

Και όταν η Σελήνη έλαμψε στους ουραμούς η Αηδόνα πέταξε στην Τριανταφυλλιά, και έβαλε το στήθος της πάνω στο αγκάθι. Όλο το βράδυ τραγουδούσε με το στήθος της πάνω στο αγκάθι, και η ψυχρή κρυστάλλινη Σελήνη έσκυψε και αφουγκράστηκε. Όλη νύχτα τραγουδούσε, και το αγκάθι έμπαινε όλο και βαθύτερα στο στήθος της, και το αίμα της ζωής της άδειαζε από μέσα της.

Τραγούδησε πρώτα για τη γέννηση της αγάπης στην καρδιά ενός αγοριού και ενός κοριτσιού. Και στο πιο ψηλό κλαδάκι της Τριανταφυλλιάς άνθισε ένα θαυμάσιο τριαντάφυλλο, πέταλο με το πέταλο, τραγούδι με το τραγούδι.

Ωχρο ήταν, στην αρχή, όπως η καταχνιά που κρέμεται πάνω από το ποτάμι - ωχρο σαν τα πόδια του πρωινού, και ασημένιο σαν τα φτερά της αυγής.

Σαν τη σκιά ενός τριαντάφυλλου σε καθρέφτη από ασήμι, σαν τη σκιά ενός τριαντάφυλλου σε λίμνη νερού, έτσι ήταν το τριαντάφυλλο που άνθισε στο ψηλότερο κλαδάκι του Δένδρου.

Μα το Δένδρο φώναζε στην Αηδόνα να πιέσει περισσότερο πάνω στο αγκάθι. «Πίεσε περισσότερο, μικρή Αηδόνα», φώναζε το Δένδρο, «αλλιώς η Μέρα θα 'ρθει πριν να τελειώσει το τριαντάφυλλο.» Έτσι η Αηδόνα πίεσε περισσότερο πάνω στο αγκάθι, και ολοένα και δυνατότερο έγινε το τραγούδι της, καθώς τραγουδάγε για τη γέννηση του πάθους στην ψυχή ενός άνδρα και μίας κόρης. Και μία απαλή απόχρωση από ροζ ήρθε στα φύλλα του τριαντάφυλλου, σαν το αναψοκοκκίνισμα στο πρόσωπο του γαμπρού όταν φιλά τα χείλη της νύφης.

Αλλά το αγκάθι δεν είχε ακόμα φτάσει στην καρδιά της, κι έτσι η καρδιά του τριαντάφυλλου παρέμενε λευκή, καθώς μόνο το αίμα της καρδιάς ενός Αηδονιού μπορεί να κοκκινίσει την καρδιά ενός ρόδου.

Και το Δένδρο φώναζε στην Αηδόνα να πιέσει περισσότερο πάνω στο αγκάθι. «Πίεσε περισσότερο, μικρή Αηδόνα», φώναζε το Δένδρο, «αλλιώς η Μέρα θα 'ρθει πριν να τελειώσει το τριαντάφυλλο.»

Έτσι η Αηδόνα πίεσε περισσότερο πάνω στο αγκάθι, και το αγκάθι άγγιξε την καρδιά της, και μία άγρια σουβλιά πόνου τη διαπέρασε.

Πικρός, πικρός ήταν ο πόνος, και όλο και πιο ξέφρενο γινόταν το τραγούδι της, καθώς τραγουδούσε για τον Έρωτα που τελειοποιείται με το Θάνατο, για τον Έρωτα που δεν πεθαίνει στο μνήμα.

Και το θαυμάσιο ρόδο έγινε βαθυκόκκινο, σαν το ροδόχρωμα του ουρανού της ανατολής. Βαθυκόκκινη ήταν η γιρλάντα από πέταλα, και πορφυρή σα ρουμπίνι ήταν η καρδιά.

Μα της Αηδόνας η φωνή γινόταν όλο και πιο αχνή, και τα μικρά φτερά της άρχισαν να τρέμουν, και μία λεπτή μεμβράνη σκέπασε τα μάτια της. Όλο και πιο αδύναμο γινόταν το τραγούδι της, και ένοιωσε κάτι να την πνίγει στο λαιμό.

Τότε έβγαλε ένα τελευταίο ξέσπασμα μουσικής. Η λευκή Σελήνη το άκουσε, και ξέχασε την αυγή, και παρέμεινε στον ουρανό. Το κόκκινο ρόδο το άκουσε, και τρεμούλιασε σύγκορμο από έκσταση, και άνοιξε τα πέταλά του στον κρύο πρωινό αέρα.

Η ηχώ το μετέφερε στις πορφυροβαμμένες της σπηλιές στους λόφους, και ξύπνησε τους κοιμισμένους τσοπάνηδες από τα όνειρα τους. Αρμένισε μέσα από τα καλάμια του ποταμού, και αυτά μετέφεραν το μαντάτο του στη θάλασσα.

«Κοίτα, κοίτα!» φώναξε το δένδρο, «το τριαντάφυλλο είναι έτοιμο τώρα», μα η Αηδόνα δεν έδωσε καμία απάντηση, γιατί κειτόταν νεκρή στο ψηλό χορτάρι, με το αγκάθι στην καρδιά της.

* * *

Και το μεσημέρι ο Φοιτητής άνοιξε το παράθυρό του και κοίταξε έξω. «Τι έκπληξη, τι θαυμάσια τύχη!» Ξεφώνησε, «να ένα κόκκινο τριαντάφυλλο!

Δεν έχω ποτέ δει τριαντάφυλλο σαν κι αυτό σε όλη μου τη ζωή. Είναι τόσο όμορφο που είμαι σίγουρος ότι έχει ένα μακρύ Λατινικό όνομα», και έσκυψε και το έκοψε.

Μετά φόρεσε το καπέλο του, και έτρεξε μέχρι το σπίτι του Καθηγητή με το τριαντάφυλλο στο χέρι του. Η κόρη του Καθηγητή καθόταν στην εξώπορτα τυλίγοντας μπλε μετάξι σε μια κουβαρίστρα, και το σκυλάκι της ήταν ξαπλωμένο στα πόδια της.

«Είπες ότι θα χόρευες μαζί μου αν σου έφερνα ένα κόκκινο τριαντάφυλλο,» φώναξε ο Φοιτητής.

«Ορίστε το πιο κόκκινο τριαντάφυλλο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Θα το φορέσεις σήμερα το βράδυ δίπλα στην καρδιά σου, και καθώς θα χορεύουμε μαζί θα σου λέει πόσο σε αγαπώ.»

Μα το κορίτσι κατσούφιασε. «Φοβάμαι ότι δεν θα ταιριάζει με το φόρεμά μου,» απάντησε, «και, εκτός αυτού, ο ανιψιός του Αυλάρχη μου έχει στείλει μερικά αληθινά πετράδια, και όλοι ξέρουν ότι τα πετράδια κοστίζουν πολύ περισσότερο από τα λουλουδία.»

«Λοιπόν, στο λόγο μου, είσαι πολύ αχάριστη,» είπε ο Φοιτητής θυμωμένα, και πέταξε το τριαντάφυλλο στο δρόμο, κι εκείνο έπεσε μέσα στο ρείθρο, και ο τροχός μίας αμαξάς πέρασε από πάνω του.

«Αχάριστη!» είπε το κορίτσι. «Για να σου πω, είσαι πολύ αναιδής. Και, έπειτα, ποιος είσαι εσύ; Ένας φοιτητάκος.

Γιατί, δεν πιστεύω ότι ούτε καν έχεις ασημένιες αγκράφες στα παπούτσια σου όπως έχει ο ανιψιός του Αυλάρχη», και σηκώθηκε από την καρέκλα της και μπήκε μέσα στο σπίτι.

«Τι ανόητο πράγμα που είναι ο Έρωτας,» είπε ο φοιτητής καθώς έφευγε. «Δεν είναι ούτε κατά το ήμισυ τόσο χρήσιμος όσο η Λογική, καθώς δεν αποδεικνύει τίποτε, και πάντοτε σου τάζει πράγματα που δεν πρόκειται να συμβούν, και σε κάνει να πιστεύεις πράγματα που δεν είναι αληθινά.

Στην πραγματικότητα, δεν είναι διόλου πρακτικός, και, καθώς στην εποχή μας το να είσαι πρακτικός είναι το παν, θα επιστρέψω στην Φιλοσοφία και θα μελετήσω Μεταφυσική.» Έτσι επέστρεψε στο δωμάτιό του και τράβηξε ένα μεγάλο σκονισμένο βιβλίο, και άρχισε να διαβάζει.